

/EROSOP

Pervertirea

*Educație sexuală
pentru neveste*

Traducere din limba
engleză și note de
Cristina Buzoianu

Introdurre

BOOKZONE

Prima zi este întotdeauna a naibii de exasperantă.

Lacrimile. Privirile încețoșate de confuzie, când ele încearcă să-și dea seama ce a mers prost în relațiile lor insipide. Întrebările prostești, interminabile despre cum aș putea să-mi îndeplinesc misiunea și să merit fiecare bănuț din micile averi pe care le-au plătit soții lor ca să le trimită aici.

Stai acolo și taci, dragă. Unul dintre noi este profesionist. Acum, dacă o să am nevoie de un sendviș nenorocit sau să scot vinul roșu de pe o față de masă din pânză, o să-ți cer părerea. Altfel, închide gura aia roz-bombon și șezi frumos.

Numai la asta se pricepe. Să arate bine. Să gătească. Să facă menaj. Să aibă grijă de odraslele lor obraznice și dezgustătoare.

Neveste din Stepford¹. Trofee. Prostituate de lux cu maniere impecabile.

---

1 Expresie folosită pentru a descrie o soție care nu gândește, ci doar are grijă de bărbat și de copii. Are la bază filmul *The Stepford Wives (Neveste perfecte)* din 1975, în care un

Par perfecte din toate punctele de vedere. Frumoase, inteligente, grațioase. Accesoriul perfect pentru un bărbat care are totul.

Cu excepția unui singur lucru.

Sunt extrem de plicticoase odată ce le întinzi pe spatele lor perfect.

După cum se spune, aparențele pot fi înșelătoare. O înfățișare sexy nu garantează sex de calitate. De cele mai multe ori, această teorie se adevărește. Dacă n-ar fi așa, aș da faliment. Și, ca să fiu sincer, afacerea îmi merge bine. Foarte bine.

Iau o gură de apă, cercetând variatele expresii de șoc și groază care apar, de obicei, după discursul meu din prima zi. Grupul de acum este mai numeros decât cel anterior, dar nu mă surprinde. Suntem la sfârșitul verii, un anotimp în care este acceptabil să porți mai puține haine decât se cere în societate. Ochii soților au rătăcit peste tot, la fel și sculele lor. Și, într-un efort de a-și salva căsniciile perfecte, au venit la mine, sperând că, în mod miraculos, îi pot face pe bărbații lor să se uite la ele ca și cum ar vedea ceva mai mult decât o amestecătură sofisticată de păr coafat, dinți albiți și injecții cu acid hialuronic.

O mână firavă se ridică, iar eu aprob din cap spre tână brunetă slăbănoagă, care tremură ca o frunză în rochia ei înflorată de la Prada. E urâtă ca dracu' și o face să arate ca o cerșetoare între două vârste. Femeia îmi amintește de una dintre nevestele din serialul „Mad Men“. Nu de secretara apetisantă, ci de aia care stă acasă, mâncând bomboane în fața televizorului ei alb-negru, în timp ce bărbatu-său regulează tot ce mișcă.

— Așadar... dumneavoastră ce faceți, mai exact? Sunteți ca un profesor sau ceva de genul ăsta? mă întrebă, aproape în șoaptă.

— Mai mult ca un consultant. Toate aveți aceeași problemă foarte gravă și sper să... vă orientez cu anumite sugestii care v-ar putea îmbunătăți situația.

---

grup de bărbați dintr-un orașel rezidențial, sătui de soțiile lor imperfecte, hotărâsc să fabrice copii sintetice ale acestora.

— Ce situație?

Fir-ar să fie! 2-10, 2-10. Minte i-o fi pornit sau botoxul a început deja să-i corodeze creierul?

Zâmbesc forțat, încercând să rezist la provocare. În profesia mea, răbdarea este cheia. Aproape în fiecare zi mă simt mai mult ca un îngrijitor suprasolicitat și prost plătit decât ca un... antrenor... de *stil de viață*... Totuna.

— Credeam că am lămurit situația, doamnă... Mă încrunt la dosarul din fața mea, făcând legătura între chip și nume. Cosgrove.

Lorinda Cosgrove. Ca și Cos-Mart, locul de unde poți să cumperi chifle cu miere, lenjerie ieftină și un pistol de 9 milimetri la 3 dimineța, purtând pantaloni scurți și saboți de plastic. Nu vă mint, există site-uri dedicate acestor epave. Căutați pe Google.

— Da, sunt conștientă de evaluarea dumneavoastră, așa grosolană cum e. Cu toate acestea, ce vă așteptați să obțineți?

Clatin ușor din cap. În fiecare grupă există câte una ca ea. Una care nu vrea să accepte crudul adevăr pe care îl are fix în fața ochilor. Chiar dacă a citit manualul, a semnat contractele și a participat la toate întrunirile necesare de informare înainte să ajungă aici, tot nu poate să accepte realitatea, care îndreaptă săgeți ce luminează intermitent spre vaginul ei uscat. Bine că îmi face plăcere să-i amintesc.

— Habar n-ai să faci sex! i-o trântesc eu, fără urmă de emoție.

Aproape fiecare pereche de buze injectate cu collagen scapă câte un suspin, dar eu insist să mă fac înțeles.

— Nu-ți satisfaci sexual soțul, motiv pentru care vrea să te înșele, dacă nu cumva a făcut-o deja. Oi fi tu soție, mamă, gospodină fantastică și *orice* altceva, dar ești o amantă proastă. Și asta distruge totul.

Lorinda își strânge pieptul cu o mână tremurândă, cu manichiură perfectă. Femeia de lângă ea, una mai durdulie, casnică, de vreo patruzeci și ceva de ani, a cărei căsnicie s-a transformat într-un adevărat circ mass-media din cauza crizei de vârstă mijlocie și a soțului ei, amator de prospături care abia au devenit majore, o liniștește printr-o strângere maternă de umăr. Vai, ce drăguț!

— Și asta e valabil pentru toate, adaug, uitându-mă de jur împrejur. Vă aflați aici deoarece știți că sunteți pe cale să pierdeți singurul lucru pentru care v-ați pus la treabă fundurile drăgălașe: soțul. Vă dați în vânt după stilul ăsta de viață și, în loc să vă lingeți rănile și să mergeți mai departe, preferați să vă reparați căsniciile stricate. Iar eu sunt aici pentru a vă ajuta.

— Dar cum?

Un zâmbet leneș, ironic își face loc pe fața mea.

— Am să vă învăț cum să vă futeți soții.

Alte suspine. Alte șiraguri de perle strânse în pumni. Chiar și câteva țipete de genul „o, Doamne!”

— Dar asta nu e..., scâncește Lorinda, acoperind protestele. Nu se cuvine. Nu e respectabil.

Și iată-l.

Motivul pentru care soțului său Lane Cosgrove îi place să-și aplece secretara blondă peste birou și să o reguleze în neștire în timp ce ea îl strigă „Tati”. Are o slăbiciune pentru sexul anal, atât să ofere, cât și să primească. Secretara lui păstrează o centură pentru serile de joi, încuiată în fișetul de lângă biroul ei. Lane întotdeauna lucrează joia până târziu, lăsând-o pe Lorinda să participe la întâlnirile obișnuite ale clubului de carte, ale cercului studiului Bibliei pentru Femei, ale degustătorilor de vinuri etcetera, etcetera. Nimic din ceea ce face Lane joia nu se cuvine. Nu e nimic respectabil în faptul că îi permite secretarei să îl penetreze cu un dildo de douăzeci și cinci de centimetri, în timp ce își astupă gura cu chiloții ei, ca să-și înăbușe strigătele. Și el o știe. De asta Lorinda nu-i poate satisface nevoile. Și să-ți lași soțul foarte bogat și puternic să plece de acasă nesatisfăcut sexual e ca și cum i-ai oferi un pistol încărcat. Mai devreme sau mai târziu, tot o să tragă câteva focuri.

Diane, șefa mea de recepție, intră exact la țanc, urmată de câțiva membri din echipă. E timpul să încheiem petrecerea asta de întâmpinare, înainte să se verse și mai multe lacrimi.

— Doamnelor, dacă simțiți că nu aveți nevoie de acest program și că ați ajuns aici dintr-o greșeală, vă rugăm, nu ezitați să plecați. Șoferii noștri sunt pregătiți să vă ducă direct la aeroport și vi se va înapoia toată suma plătită. Vă rugăm numai să respectați contractul de confidențialitate pe care l-ați semnat împreună cu soții dumneavoastră.

Nimeni nu încearcă să se ridice, așa că trec mai departe.

— Dacă doriți să rămâneți și să învățați cum să vă îmbunătățiți viața sexuală și, în cele din urmă, relațiile, personalul nostru vă va conduce spre camerele voastre. Veți descoperi că acestea sunt confortabile și complet echipate, cu băi private. În plus, avem un bucătar și ospătari la dispoziția dumneavoastră douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. De asemenea, proprietatea este dotată cu sală de fitness de ultimă generație, spa și salon de înfrumusețare, pentru a vă satisface toate nevoile. Aici, confortul este cheia. Doamnelor, bine ați venit în Oasis! Vrem să vă simțiți ca acasă în următoarele șase săptămâni de instruire.

Unsprezece perechi de ochi se holbează la mine, așteptându-mi prima comandă. Niciuna nu vrea să fie prima care să sară de pe scaun, să-și fluture brațele și să strige: *Eu! Alege-mă pe mine! Învață-mă, vreau să știi tot!* Toate vor același lucru; toate vor să dețină secretul fericirii conjugale. Și sunt conștiente că tot ceea ce le-am spus este adevărat.

Toate aceste femei știu că altele și-o trag cu soții lor din cauză că ele nu știu cum.

Și, în adâncul sufletului meu, sunt alături de ele. Drace, ba chiar le compătinesc. Scopul lor în viață a fost acela de a cunoaște și de a se căsători cu cineva care să le scoată din societatea mediocră în care au crescut și să le ofere confort, bogăție și lux.

Este sindromul tipic *Pretty Woman*². Toate pleacă de la desfăcutul picioarelor gratis sau în schimbul unor promisiuni lipsite de

---

2 Aluzie la comedia romantică *Pretty Woman* (1990), în care o prostituată frumoasă (Julia Roberts) se îndrăgostește de un afacerist de succes (Richard Gere).

importanță îmbrăcate sub forma unui inel cu diamant ieftin dintr-un magazin de doi lei și ajung să aibă mai multe bijuterii decât încheieturi pe care să le poarte vreodată. Dar lucrul pe care aceste doamne nu reușesc să-l priceapă e că, indiferent ce au făcut pentru a pune mâna pe Richard Gere-ul lor, trebuie să facă înzecit ca să-l păstreze.

Personalul conduce femeile spre camerele lor, lăsându-mă singur în salonul principal, în vreme ce soarele Arizonei începe să se topească, alunecând încet pe cerul azuriu. Se transformă într-un tablou imens cu umbre de oranj, roz, albastru și violet, o vedere uluitoare, neacaparată de clădiri înalte sau de o întortochere de autostrăzi. Oasis se află departe de civilizație, de paparazzi, de designeri și de reality-show-uri.

Asta este partea mea preferată din zi, momentul în care gravitația trage soarele arzător de deasupra noastră, depunându-l în brațele întinse, crestate ale munților și cactușilor. Chiar și cele mai fervente spirite caută alinare și solitudine.

Traversez curtea, îndreptându-mă spre casa de oaspeți. Dețin toată proprietatea, dar nu dorm în clădirea principală. Trebuie să mențin un anumit nivel de intimitate și profesionalism. Să fii blocat cu unsprezece femei într-un conac izolat poate fi... dificil. Afacerea mea este sexul. Predau sex. Trăiesc și respir sex. Și am nevoie de el, la fel ca soții lor duplicitari.

Așa că, în virtutea politicii mele de a *nu defeca unde mănânc*, îndur șase săptămâni de abțință în perioada instructajului, satisfăcându-mi apetitul sexual numai în perioadele dintre cele patru cursuri pe care le susțin anual. Chiar și atunci, sunt discret. Orice alt mod de viață este nerentabil în domeniul meu de activitate.

După ce las dușul să îndepărteze stresul acumulat în timpul zilei, mă îmbrac și pornesc spre sala de mese, pentru cină. Doamnele apar una câte una, așezându-se în liniște în jurul mesei mari. Au rămas toate. Unsprezece femei disperate să se reconecteze cu bărbații de care speră să fie legate până la moarte. Bărbații care au promis că vor muta munții din loc în schimbul promisiunii lor de a se mărita cu ei.

Bărbații care și-au încălcat jurămintele pentru a-și satisface deviațiile sexuale și a-și alimenta orgoliile.

Cât timp ni se servește felul întâi, doamnele sunt tăcute. Aproape nimeni nu se atinge de aperitivul din foie gras garnisit artistic cu mere fierte și smochine în sos. În spațiul vast nu se aude nici măcar clinchetul tacâmurilor.

Mestec încet, cercetându-le din capul mesei pe cele unsprezece femei cu ținute perfecte. Toate se încapățânează să evite contactul vizual, în timp ce își ciugulesc salatele și își amortesc simțurile cu vin.

— Așadar... încep eu, atrăgându-le privirile șovăitoare. Când v-ați masturbat ultima oară?

Corul de accese de tuse și icnete mă face să zâmbesc satisfăcut. Grupul ăsta o să fie distractiv.

— Poftim? întreabă cu dispreț una dintre ele, după ce-și termină vinul roșu.

Un chelner se apropie și îi umple paharul cu încă o doză de curaj catifelat, știind că va avea nevoie.

— M-am bălbăit cumva? Sau nu știi ce înseamnă a te masturba?

— Ce? Ba știi ce înseamnă... scâncește ea, clătînând jenată din cap, ce este *masturbarea*. De ce simți nevoia să adresezi întrebări atât de grosolane și necuviincioase?

O examinez pe roșcata focoasă care încă se uită la mine, cu buzele vișinii schimonosite de nervi. Ochii ei prea mari, aproape ca ai personajelor din desenele animate japoneze, se îngustează oripilați, săgetându-mă cu acuzații nerostite. Chiar și cu fața schimonosită, arată uimitor. Nu e machiată excesiv sau prea sofisticată. Are frumusețea clasică hollywoodiană, dar și ceva proaspăt, simplu.

Mă încrunt, pentru că tipul acesta de frumusețe este prea mult pentru locul în care se află. Și totuși, nu suficient pentru lumea în care trăiește.

Allison Elliot-Carr. Fiica lui Richard Elliot, proprietar și CEO al uneia dintre cele mai mari bănci de investiții din lume. Soțul ei, Evan Carr, este o odraslă de bani gata dintr-o familie de politicieni

influenți și preferatul tatălui ei. Este, de asemenea, un macho, un infidel nenorocit fără muștrări de conștiință când vine vorba de tăvălit din Miami până în Manhattan orice purtătoare de Manolo³. Desigur, această informație nu este mediatizată. E treaba mea să știu aceste lucruri. Să pătrund în mintea lor. Să scot la lumină cele mai ascunse secrete și să le forțez să le privească cu toată sinceritatea.

Allison strânge din buze și scutură din cap, arcuindu-și gura într-un surâs batjocoritor.

— Îți place, nu-i așa? Să ne umilești? Să ne faci să ne simțim necorespunzătoare și defecte? Ca și cum *noi* suntem cauza mariajelor noastre nici pe departe perfecte? Noi suntem de vină pentru modul în care tabloidele ne fac bucați? Nu mă cunoști. Nu ne cunoști pe niciuna dintre noi. Dar, cu toate astea, crezi că ne poți ajuta? Te rog. Aberezi.

Las tacâmurile din mână și îmi tamponez gura cu un șervețel de pânză, înainte de a-i oferi un rânjet atotștiutor.

— Aberez?

— Da, spui numai aberații. Adică, cine naiba te crezi?

Schițez un zâmbet. Îmi imaginez cum ling cotletul ca un leu înainte de a devora o gazelă grațioasă, delicată.

— Sunt Justice Drake, declar cu îngâmfare, fără să-mi cer scuze.

Este o promisiune și o profeție, ambalate ca un cadou în două cuvinte scurte.

— Ei bine, Justice Drake... prietene, ești un impostor. Nu știi nimic despre situația noastră. Nu există niciun truc, niciun remediu miraculos pentru căsniciile noastre. Dar tu n-ai de unde să știi, pentru că nu știi absolut nimic despre noi. Nu faci parte din lumea noastră. La naiba, probabil că te informezi citind Page Six sau TMZ⁴.

Arogantă, se reazemă în scaun și soarbe din vinul roșu, cu ochii ei albaștri, ca de căprioară, ațintiți asupra expresiei mele impasibile.

3 Manolo Blahnik, creator de modă spaniol renumit în special pentru colecțiile sale de pantofi de lux.

4 Page Six și TMZ sunt numele a două reviste americane de scandal.

Imitându-i mișcările, mă las în spate și-mi împung bărbia cu degetele, sprijinindu-mi coatele pe brațele scaunului cu spătar înalt. Preț de o clipă, privirea mea pătrunde într-a ei, descoperind umbre de durere, jenă și mânie, sentimente pe care a fost învățată să le ascundă în public. Cu toate acestea, nicio tonă de MAC sau Maybelline nu poate ascunde suferințele iadului gravate în pielea ei ca de fildeș.

— Allison Elliot-Carr, soția lui Evan Winston Carr și fiica lui Richard și Melinda Elliot. Ai absolvit Universitatea Columbia cu o diplomă în Afaceri și Finanțe în anul 2009, deși adevărata ta pasiune este filantropia și îți petreci timpul liber colaborând cu diverse organizații de caritate și nonprofit. În anul doi ai aderat la Kappa Delta Nu, unde l-ai cunoscut pe Evan, student în an terminal, membru de onoare și președintele frăției înrudite cu a ta. Pe toată perioada facultății ai fost într-o relație exclusivă cu Evan și de Crăciun, în anul 2008, te-a cerut de soție în fața întregii familii, la reședința de iarnă din Aspen a părinților tăi. V-ați căsătorit în vara următoare, la New York, și v-ați petrecut luna de miere în Caraibe. Urăști păianjenii, filmele de groază și consideri că vestele de lână ar trebui interzise. Nu poți să trăiești fără Starbucks, ai o obsesie nesănătoasă pentru reluările serialului *Friends* și mănânci zilnic înghețată. În prezent cred că ești înnebunită după cea de mentă, cu fulgi de ciocolată. Și, conform presei de scandal, soțul tău se culcă cu prietena ta cea mai bună și lasă fără chiloți jumătate din Upper East Side. În plus, voi doi nu v-ați mai tras-o de luni de zile. Dar astea sunt numai câteva chestii pe care nu le-am găsit în Page Six.

Ridic amuzat o sprânceană și mă aplec în față, savurându-i expresia îngrozită.

— Vrei să continui?

Tăcerea asurzitoare se extinde și se transformă într-o liniște extrem de profundă, apăsându-mi dureros tâmpile și strivindu-mi țeasta, drept pedeapsă pentru lipsa de intervenție a conștiinței mele îndoielnice. Ochii lui Allison se umplu de lacrimi, transformându-se într-un ocean albastru de durere. Nu-mi pasă. N-ar trebui să-mi pese.

— Ei bine, orăcăie ea, cu gura uscată și paharul de vin gol. Felicitări, măgarule! Știi să accesezi Wikipedia.

Și, la fel de grațioasă precum eleganta gazelă cu care a fost educată să se asemene, îndepărtează scaunul de masă, se ridică ținând capul sus și dispăre din încăpere.

Mă întorc la savuratul cinei, în timp ce doamnele rămase privesc în gol spre locul în care în urmă cu câteva clipe se afla Allison. De una am scăpat, au mai rămas doar zece. Nu e nici prima și nu va fi nici ultima.

— Cheam-o înapoi, șoptește o voce blândă.

Lorinda. Gospodina pretențioasă și cuviincioasă, pe care o interesează mai mult să fie demnă decât locul în care-și bagă soțul ei scula.

— De ce aș face-o?

— Pentru că are nevoie de tine. Toate avem nevoie de tine.

În jurul mesei, mai multe capete se mișcă aprobator.

— Poate că ea are mai multă nevoie decât oricine altcineva.

Mai multe aprobări. Însoțite chiar și de câteva murmure.

Oftez resemnat, știind exact ceea ce sunt pe cale să fac, deși este împotriva tuturor principiilor după care am învățat să trăiesc în ultimii șase ani.

Niciodată să nu mă implic sentimental cu vreo clientă.

Niciodată să nu fac presiuni asupra lor și să nu încerc să le conving; trebuie să fie alegerea lor.

Și niciodată, absolut niciodată, să nu-mi cer scuze pentru tehnica mea neconvențională, oricât de crudă și de nesăbuită ar părea.

Ușa apartamentului ei este ușor întredeschisă, dar bat oricum și o împing mai mult, dându-i la iveală silueta firavă.

— Ce vrei? se răstește ea, refuzând să-și ridice privirea de la valiza pe care o plutește furioasă cu haine.

Pășesc înăuntru, fără să aștept vreo invitație, apoi închid ușa.

— Pleci undeva?

— Acasă. Asta a fost o greșeală.

— E amuzant. Nu mi s-a părut că ești o persoană care renunță atât de ușor.

— Serios? Întreabă ea tăios, aruncându-mi o privire furioasă printre genele dese și umede. Pentru că știi totul despre mine, nu-i așa? Știi toată povestea vieții mele. Înălțimea, greutatea, codul numeric personal... La naiba, n-ai cumva pe apelare rapidă și numărul ginecologului meu?

— Nu fi absurdă, zâmbesc, fluturând din mână. Știi că sub nicio formă n-aș putea afla vreodată greutatea reală a unei femei.

Allison ridică ochii de la geamantanul Louis Vuitton și scutură din cap, expediindu-mă cu tot cu jalnica mea încercare de a face o glumă. Dar, înainte să-mi întoarcă spatele, un mic zâmbet îi apare în colțul gurii.

Mă duc mai aproape de ea, suficient cât să-i simt parfumul Chanel de după urechi.

— Doamnă Carr, este de datoria mea să vă rezolv această problemă. Pentru a-mi servi cât mai bine clientele, adevărul complet este cheia. Nu e loc pentru micile secrete vinovate. Cu toții le avem și, vă rog să mă credeți, ale dumneavoastră pălesc în comparație cu ale celorlalte. În plus, oricât de incredibil ar părea, nimeni din sală n-a venit aici pentru a vă judeca. Toate sunt mult prea îngrijorate de propriile lor motive pentru care se află aici. Acestea fiind spuse, îmi cer scuze dacă vi s-a părut că adevărul spus de mine a fost prea tranșant pentru dumneavoastră. Am fost prea dur. Totuși, asta nu e un motiv să vă dați bătută. Nici măcar n-am ajuns în miezul problemei.

Izbucnește într-un hohot de râs fals și se uită spre fereastră. O puzderie de stele strălucitoare punctează cerul întunecat, țesând o cărare spre luna plină. Paloarea nopții inundă încăperea, scaldându-i fața albă în culoarea diamantelor și a tristeții.

— Ai spus c-am fost într-o relație exclusivă cu el, îmi spune aproape în șoaptă, pe o voce distantă, dar destul de aproape încât să formeze un ecou în mintea mea.

— Poftim?

Se întoarce spre mine, privindu-mă neliniștită.

— Ai spus că *eu* am fost într-o relație exclusivă cu el în timpul facultății. Nu *noi*. Ca și cum eu i-am fost fidelă, el nu.

Nu e supărată sau surprinsă, nici măcar jenată. A rămas suspendată undeva între plictiseală și indiferență. Într-un infern perpetuu, zvârcolindu-se între a fi rănită mai presus de cuvinte și prea sătulă ca să mai dea doi bani.

Trebuie să-i pese. Am nevoie să-i pese dacă vreau s-o ajut să-și salveze căsnicia.

— Îmi dau seama de anumite lucruri, doamnă Carr. Așa cum vă dați seama și dumneavoastră.

Allison afișează genul de zâmbet care e menit să fie o grimasă. Un surâs schimonosit de rușine și durere profundă.

— Mă crezi proastă, nu-i așa? Crezi că îmi merit soarta, din moment ce am știut de la început ce fel de om este și tot m-am măritat cu el?

— Nu e treaba mea să cred asta, doamnă Carr.

— Corect, zâmbește ea. Doar să scoți în evidență cu ce greșim în dormitor.

Deschid gura să o contrazic, dar ea ridică palma să mă oprească.

— Să știi că înțeleg. Toate ne-am înscris aici pentru asta. Toate știam în ce ne băgăm. Dar asta nu face situația mai puțin umilitoare.

Mă uit la ea, mă uit cu *adevărat*, și frământările îmi inundă mintea. Normal că e frumoasă, toate sunt, dar Allison este absolut fără cusur. E machiată foarte discret, iar chipul ei nu e marcat de semnele chirurgiei plastice sau ale preparatelor injectabile. Mici pistrii cafenii îi punctează nasul subțire, dându-i o înfățișare tinerască, aproape nevinovată. Mă intrigă faptul că nu încearcă să ascundă această părțică din ea pe care societatea ar considera-o un defect. Fir-ar să fie, asta o face să pară rebelă. Un act de răzvrătire atât de mic, dar un *du-te dracului* monumental pentru o lume care venerază narcisismul și imaginile false.